

Arrest

nr. 130 210 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat I. BUYST en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 28 februari 1978 te Maghagha, een stad in de provincie al-Menia. U bent een orthodoxe christen en stelt ongehuwd te zijn. Sinds uw 14e bent u actief als hulp priester of "shamaz" in de kerk. Niet alleen bezocht u samen met de priester de mensen die hulp nodig hadden of al even niet meer naar de kerk kwamen, ook fungeerde u als tussenpersoon tussen de kerk en de overheid om bepaalde officiële vergunningen te verkrijgen voor de renovatie van de kerk.

Van 1998 tot 2002 studeerde u in Assiut voor boekhouder. Van 2006 tot juni 2009 werkte u als dusdanig in al-Menia. Op het werk leerde u in 2007 een vrouwelijke collega, N.(...) I.(...) M.(...), kennen met wie u vaak praatte over religie en politiek. Aangezien zij sedert eind 2008 of begin 2009 niet meer bad en vastte, vermoedde haar familie dat zij zich wilde bekeren tot het christendom. In een poging dit te voorkomen, kwam haar streng islamitische familie aanvankelijk bij u thuis langs met de vraag om afstand te nemen van hun dochter. Toen het hun via uw collega's echter ter ore was gekomen dat hun dochter "een relatie" had op het werk, bedreigden zij zowel uw vader als één van uw broers: "Zou u geen moslim worden en niet huwen met hun dochter, dan zouden zowel u als N.(...) I.(...) M.(...) zelf gedood worden."

Op 6 mei 2009 wandelde u samen met uw broer O.(...) van de kerk terug naar huis toen een auto u plotseling doelbewust probeerde aan te rijden. Niet u maar uw broer werd getroffen en stierf ter plaatse. Diezelfde dag nog diende u klacht in bij het politiekantoor van Maghagha waar u verklaarde twee mannen te hebben herkend, namelijk A.(...) A.(...) M.(...) en M.(...) I.(...) H.(...). Hoewel u nadien driemaal telefonisch de aanmaning kreeg om de desbetreffende klacht te laten vallen en ook uw familie gedurende deze periode belaagd werd, deed u dit niet. Op 10 juni 2009 bent u vervolgens driemaal beschoten. U weet niet door wie of waarom maar u vermoedt dat het wederom een verwittiging was om de bewuste klacht te laten vallen. Diezelfde dag ging u opnieuw naar de politie om aangifte te doen van de bedreigingen en van het schietincident. Zowel de eerste als de tweede klacht werden uiteindelijk echter geregistreerd tegen onbekenden. Hoewel de politie de aanvankelijk door u genoemde mannen kon arresteren, sloeg zij er uiteindelijk niet in te bewijzen dat beide personen op het moment van de feiten wel degelijk in het dorp waren.

Op 16 of 17 juni 2009 vernam u via een bevriende politie-informant dat er een arrestatiebevel tegen u zou worden uitgevaardigd en dat u beter zou vluchten. In ruil voor geld bezorgde hij uw vader twee à drie dagen voor de eigenlijke arrestatie op 19 juni 2009 een kopie van het bevel. De officiële beschuldiging die ten grondslag lag van het arrestatiebevel, kent u niet maar u veronderstelt dat de familie van uw vrouwelijke collega, die banden heeft met het Egyptische parlement en de Egyptische veiligheidsdiensten, hiertoe de opdracht gaf. Daarnaast werpt u ook uw religieuze profiel op als mogelijke reden aangezien dit eerder al aanleiding gaf tot problemen met de Egyptische autoriteiten. Zo werd u in de nasleep van een aanval op jullie bisschop en brandstichting op jullie kerk in maart 2003 aleens gearresteerd en slecht behandeld door de Egyptische veiligheidsdiensten. Uit gebrek aan bewijzen werd u toen vier maanden later vrijgelaten onder de voorwaarden afstand te nemen van uw kerkelijke activiteiten.

Uit vrees opnieuw gearresteerd te worden, vluchtte u naar een klooster in Caïro waar u tot op de dag van uw vertrek naar België gebleven bent. Gedurende de periode dat u ondergedoken leefde, vernam u van de priester van het klooster – die op zijn beurt in contact stond met de priester van jullie dorp – dat uw ouders nog steeds het bezoek kregen van de politie. Ook de familie van het meisje was nog twee à drie keer bij u thuis langsgekomen. Tijdens de laatste week van augustus 2009 bent u met de auto vanuit het klooster in Caïro naar Alexandrië gereden. Met een boot voer u gedurende twee weken op illegale wijze naar België alwaar u begin september 2009 bent aangekomen.

Op 28 september 2011 vroeg u asiel aan in België. Uw ouders, die naar aanleiding van plundering en brandstichting op jullie ouderlijke huis en gronden naar Caïro zijn gevlucht, worden momenteel nog steeds bedreigd. Uw broer A.(...), die samen met uw ouders het ouderlijke huis is ontvlucht, leeft momenteel ondergedoken in een monnikenklooster. Na uw vertrek uit Egypte vernam u van uw vader dat er inmiddels ook twee processen tegen u lopende zijn: één in verband met het vernederen van de islamitische religie en één in verband met verkrachting.

B. Motivering

Ter staving van uw asielaanvraag legde u kopies van volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een attest van de priester, een advies van het klooster, de overlijdensakte van uw broer Osama, een proces-verbaal d.d. 6 mei 2009, een proces-verbaal d.d. 10 juni 2009 en een arrestatiebevel d.d. 19 juni 2009.

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U verklaart in Egypte zowel problemen te kennen met de familie van een vrouwelijke, islamitische collega als met de Egyptische autoriteiten. Bij terugkeer naar Egypte vreest u te worden gedood of te worden gearresteerd (CGVS, p. 12, p.15 & p.30). De verklaringen die u aflegt om uw vrees aannemelijk te maken, zijn evenwel weinig geloofwaardig.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, hoewel u Egypte reeds in de tweede helft van augustus 2009 heeft verlaten (CGVS, pp.14-15) en reeds sinds september 2009 (illegaal) in België verblijft, pas op 28 september 2011 effectief asiel heeft aangevraagd. Rekening houdend met deze vaststelling, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Redelijkerwijs kan

immers verwacht worden dat een persoon die zijn land is ontvlucht uit nood aan internationale bescherming, deze nood zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. Op de vraag waarom u twee jaar heeft gewacht vooraleer asiel aan te vragen, antwoordt u dat hiervoor twee redenen zijn. Ten eerste beschikte u niet over documenten of bewijzen om uw relaas te staven (CGVS, p.15). Dit is op zich al geen afdoende verklaring. Bovendien kan een dergelijke uitleg allerminst overtuigen, aangezien u op de zetel van het CGVS aangeeft dat de bevriende politie-informant uw vader reeds op 16 of 17 juni 2009 een kopie van het arrestatiebevel bezorgde. Waarom uw vader dit document, waarover hij reeds twee jaar beschikte, pas in 2011 naar u zou hebben opgestuurd, is niet duidelijk (CGVS, p.18). Alleszins wijzen uw verklaringen erop dat u in tegenstelling tot wat u zegt dus wél reeds over een belangrijk document ter ondersteuning van uw asielaanvraag had kunnen beschikken. Ten tweede kreeg u van vrienden en kennissen de verkeerde informatie als zou een asielaanvraag problemen kunnen opleveren voor uw familie of het risico van een terugkeer naar Egypte verhogen. Ook dit is geen afdoende verklaring. Bovendien, gezien u verklaart dat de reden voor uw vertrek uit Egypte het feit was dat u een arrestatie boven het hoofd hing en u bedreigingen ontving van de familie van uw collega, kan worden verondersteld, dat als deze feiten zo ernstig zijn dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, u dit desondanks bovenstaande vergoelijkingsen onmiddellijk te kennen gaf eens u in België was aangekomen (CGVS, p.15). Dat u hier twee jaar mee wacht, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees. De door u opgegeven rechtvaardigingen kunnen in deze dan ook niet overtuigen.

Vervolgens blijkt uit de medische regularisatieaanvraag d.d. 1 maart 2011 (zie administratieve dossier) dat u na het voorgehouden arrestatiebevel d.d. 19 juni 2009 (CGVS, pp.16-19) en de twee door u aangehaalde lopende rechtszaken tegen u in Egypte (CGVS, p.12 & p.29) probleemloos een paspoort (afgiftedatum 1/10/2009) heeft verkregen. Dit toont allerminst aan dat u problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten. Indien u werkelijk geviséerd zou worden door de Egyptische staatsveiligheid is het weinig geloofwaardig dat u zomaar een nieuw paspoort zou kunnen krijgen. Meer zelfs, uit het feit dat u zich vrijwillig bij de Egyptische ambassade gaat aanmelden en een paspoort aanvraagt, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw bewering vervolgd te worden door de Egyptische autoriteiten. Dergelijk gedrag valt immers niet te rijmen met uw bewering dat er arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd. In dit kader dient te worden benadrukt dat u in de loop van uw asielprocedure zelf leugenachtige verklaringen omtrent uw paspoort(en) heeft afgelegd. Zo stelt u immers op de zetel van het CGVS dat u slechts één paspoort heeft gehad maar zich niet herinnert vanaf en tot wanneer dat paspoort geldig was. Net als bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u bij het CGVS tevens dat u dit ene paspoort bij een verwant in Egypte achterliet. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u in het kader van een medische regularisatieaanvraag d.d. 1 maart 2011 een paspoort heeft voorgelegd. Uit dit paspoort blijkt bovendien ontegensprekelijk dat dit op 1 oktober 2009 te Brussel aan u werd afgeleverd. Expliciet gevraagd of u nog een ander paspoort heeft aangevraagd, verklaart u zonder meer van niet. Hieruit dient te worden afgeleid dat u de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden, waardoor ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien stelt u, expliciet gevraagd of u ooit een andere poging heeft gedaan om uw verblijf in België te regelen, opnieuw zonder enige nuance van niet (verklaring DVZ & CGVS, pp.13-15). Na confrontatie vergoelijkt u dat u inderdaad een medisch dossier heeft gehad maar niet weet of dit gebruikt werd om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Naar u weet, verloopt regularisatie via asiel (CGVS, p.30). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg helemaal niet kan overtuigen. Doordat u deze informatie ten aanzien van de Belgische asielinstanties welbewust wenste achter te houden, brengt u uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in het gedrang.

Gevraagd of u uw verwant kan contacteren teneinde uw oude paspoort aan ons over te maken, stelt u het niet te weten (CGVS, p.13). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat u zich reeds alle moeite zou hebben getroost om uw oude paspoort terug te bemachtigen. Tot op heden heeft u echter geen gevolg gegeven aan deze vraag. Gegeven het feit dat u het bestaan van uw nieuwe paspoort verzwijgt, wekt u alvast de schijn dat u uw oude paspoort ten aanzien van het CGVS wenst achter te houden.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw gedrag in Egypte niet te rijmen valt met de problemen die u claimt te hebben ondervonden. Zo verklaart u, die trouwens beweert reeds sinds eind 2008 of begin 2009 problemen te hebben met de familie van uw vrouwelijke collega (CGVS, p.21), het ouderlijke huis pas verlaten heeft eens u kennis nam van de op 19 juni 2009 geplande arrestatie (CGVS, p.12, p.17, p.19 & p.26). Nochtans was het voor u op 6 mei 2009 al duidelijk dat niet uw broer Osama, maar u het eigenlijke doelwit van de aanrijding was (CGVS, p.12 & p.21). Dat u deze poging tot doodslag – die u overigens slechts op een haar na overleefde - niet zo ernstig nam en het veilig achtte om de daaropvolgende maand gewoon thuis te blijven wonen (CGVS, p.5) en te blijven werken (CGVS, p.6), doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Nadien werd u naar eigen zeggen nog driemaal bedreigd (CGVS, p.26) en op 10 juni 2009 zelfs driemaal beschoten (CGVS, p.24). Dat u vervolgens

nog thuis blijft wonen en gewoon verder blijft werken, is onbegrijpelijk. Een dergelijke houding en gedrag vallen niet te rijmen met de bedreigingen die u zou hebben ondergaan. Van iemand die een persoonlijke vervolging vreest door een radicaal islamitische familie in het eigen dorp, kan zulk risicovol gedrag allerm minst verwacht worden. Het door u gestelde gedrag in Egypte ondermijnt dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtrelaas.

Aangestipt kan worden dat onduidelijkheid heerst over het tijdstip waarop u op de hoogte kwam van het bestaan van het arrestatiebevel en het ouderlijke huis precies verliet. Aanvankelijk vermeldt u expliciet 20 juni 2009 als de dag waarop u zou zijn gevlucht naar het klooster in Cairo (CGVS, p.5). Nadien stelt u onmiddellijk te zijn vertrokken naar het klooster toen u wist dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS, p.). Dit zou willen zeggen dat u op 20 juni 2009 uw huis ontvluchtte. Echter, dit komt niet overeen met de verklaringen die u aflegt over het tijdstip waarop u op de hoogte werd gebracht van het arrestatiebevel. Zo haalt u aan dat u dit al twee dagen op voorhand - namelijk op 16 of 17 juni 2009 – vernomen had van mensen die het bij jullie thuis kwamen vertellen (CGVS, pp.17-18). Dit zou dan weer willen zeggen dat u eerst nog twee à drie dagen thuis bleef vooraleer u op 20 juni vluchtte. Op een ander moment tijdens het gehoor beweert u dan weer dat u het pas op 19 juni 2009 zelf te weten bent gekomen en daarna moest vluchten (CGVS, p.26). Redelijkerwijs mag verwacht worden dat u – gezien het belang van het arrestatiebevel voor uw besluit om te vluchten - eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen over uw onmiddellijke reactie na uw kennisname van het arrestatiebevel.

Ook uw houding nadat u vernam dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. U verklaart dat een politie-informant uw vader tegen betaling informeerde over het bestaan van een arrestatiebevel d.d. 19 juni 2009, doch kon tijdens het gehoor op het CGVS totaal niet zeggen wat de reden voor dit bevel was. U weet alleen dat een familielid van uw vrouwelijke collega bij de Egyptische staatsveiligheid werkte en werpt dan ook op dat uw arrestatie een staaltje vriendjespolitiek was. De officiële reden of de beschuldiging die aan het arrestatiebevel d.d. 19 juni 2009 voorafgaat, kent u evenwel niet. U verschoont dat het arrestatiebevel zelf hier ook geen melding van maakt. Gepolst of u zich daarover bij de politie-informant geïnformeerd heeft, stelt u het verrassend genoeg - niet te weten. Doorgevraagd of u het hem gevraagd heeft, geeft u uiteindelijk toe van niet. Dat u hiertoe noch hem, overigens noch iemand anders heeft geraadpleegd, is uiterst opmerkelijk aangezien informatie over de achterliggende reden van het arrestatiebevel van primordiaal belang is. Ter vergoelijking haalt u aan dat u geen tijd had en direct gevlucht bent van zodra u kennisnam van het arrestatiebevel (CGVS, pp.17-19). Deze bewering kan uw gebrek aan belangstelling voor uw eigen zaak echter niet verantwoorden. Ook al zou u op het eigenlijke moment van de kennisname van het arrestatiebevel, uit voorzorg onmiddellijk de vlucht hebben genomen, dan nog had u zich hierover naderhand bij iemand kunnen informeren. Ook bestond er de mogelijkheid via een advocaat informatie in te winnen over het arrestatiebevel dat tegen u van kracht was maar naar eigen zeggen heeft u nooit een advocaat ingeschakeld (CGVS, p.28). Deze blijk van desinteresse doet dan ook in grote mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Gevraagd naar de twee rechtszaken die na uw vertrek uit Egypte tegen u werden ingespannen - één in verband met het vernederen van de islamitische religie en één in verband met verkrachting – valt uw laconieke houding opnieuw op. Zo hoorde u van uw vader die hierover op zijn beurt was ingelicht door verre familieleden die zich nog steeds in het dorp bevonden en wisten wat er aan de hand is. U weet louter dat er twee rechtszaken hangende zijn in de rechtbank. Gevraagd naar wat u daar verder nog over vernomen heeft, stelt u niet over verdere informatie te beschikken. U heeft er zelfs geen idee van of er intussen reeds een vonnis werd uitgesproken. U vermoedt dat alles stil ligt ten gevolge van de actuele situatie in Egypte en voegt toe dat de rechtbank in jullie streek in brand gestoken werd. Dat u aangeeft de huidige stand van zaken niet te kennen, is andermaal verwonderlijk aangezien het opnieuw een gegeven betreft dat van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging (CGVS, p. 12 & p.29). Niet in het minst in het kader van de voorbereiding van uw gehoor op het CGVS kan verwacht worden dat u zich tijdens het laatste contact met uw vader (nvdr. drie weken voor de oproepingsdatum) (CGVS, p.9) informeert over de laatste ontwikkelingen in deze twee rechtszaken. Bijgevolg doet deze vaststelling andermaal aan uw geloofwaardigheid inboeten.

Tot slot dienen de nodige bedenkingen te worden gemaakt bij de volgende door u voorgelegde documenten, namelijk de overlijdensakte van uw broer O.(...), de twee processen-verbaal d.d. 6 mei 2009 en 10 juni 2009. Allereerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de voorgelegde processen-verbaal, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw in ernstige mate wordt ondermijnd. Zo beweert u om te beginnen op de zetel van het CGVS dat uw broer O.(...) ten gevolge van het auto-ongeval op 6 mei 2009 ogenblikkelijk overleden is maar dat de overlijdensakte zelf pas op 7 mei 2009 werd opgesteld. Uit de inhoud van de betreffende overlijdensakte blijkt echter dat uw broer op 7 mei 2009 gestorven is en dat de

overlijdensakte pas op 8 mei 2009 werd opgesteld (CGVS, p.12 & pp.21-22). Niet alleen is het bevreemdend dat u zulke ingrijpende gebeurtenis niet meer exact weet te situeren. Meer nog, het is uitermate opvallend dat u ten overstaan van de politie reeds één dag voor de officiële datum van overlijden van uw broer op 7 mei 2009, namelijk bij de opmaak van het proces-verbaal op 6 mei 2009 te kennen geeft dat uw broer "ter plaatse en onmiddellijk" overleden is. Hetzelfde bevestigt u nogmaals bij opmaak van het proces-verbaal d.d. 10 juni 2009. Dat u al een dag eerder dan vermeld in de overlijdensakte het overlijden van uw broer ging aangeven bij de politie, is onbegrijpelijk. Dergelijke discrepanties tussen de documenten laten niet toe enige waarde te hechten aan de documenten, integendeel zijn bovenstaande incoherenties dermate frappant dat ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Voorts beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat het proces-verbaal d.d. 10 juni 2009 werd opgesteld op dezelfde dag van het schietincident (CGVS, p.24), terwijl uit de inhoud van het betreffende proces-verbaal blijkt dat u daags voordien beschoten was toen u terugkwam van uw werk. Dat u niet weet of u diezelfde dag aangifte ging doen bij de politie of dit pas de volgende dag deed, doet verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat het proces-verbaal d.d. 6 mei 2009 geen gewag maakt van de ooggetuigen waarvan u beweert dat zij met u naar de politie gegaan zijn en daar bevestigd hebben dat u en uw broer werden aangereden door een rode auto met twee mensen met baarden (CGVS, p.23). Nochtans betreft dit in het kader van het proces-verbaal geen onbelangrijk detail.

Bovendien betreffen de twee processen-verbaal d.d. 6 mei 2009 en 10 juni 2009 alsook het arrestatiebevel d.d. 19 juni 2009 louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd (zie documenten DVZ). Omdat kopies gemakkelijk manipuleerbaar zijn, hebben zij slechts een beperkte bewijswaarde. Ook de vaststelling dat u de kopie van het arrestatiebevel tegen betaling heeft ontvangen, doet vragen rijzen bij de waarde van dit document (CGVS p.18).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Ook de door u aangehaalde arrestatie door de Egyptische veiligheidsdienst in maart 2003 kan niet worden beschouwd als aanwijzing dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U zou vier maanden zijn vastgehouden nadat u samen met verschillende andere personen was gearresteerd na een aanval tegen de kerk en de bisschop. U werd niet officieel in beschuldiging gesteld en werd, wegens een gebrek aan bewijzen, vrijgelaten. Niet alleen dateert deze arrestatie inmiddels van elf jaar geleden, ook bent u nadien nog meer dan zes jaar in Egypte blijven wonen en werken (CGVS, pp.14-15). Behoudens uw aangehaalde asielrelaas waaraan geen geloof wordt gehecht (zie supra), heeft u geen problemen met de Egyptische autoriteiten meer gekend (CGVS, p.12). In januari 2004 werd aan u een Egyptische identiteitskaart uitgereikt (verklaring DVZ). Tevens werden u van overheidswege twee paspoorten afgeleverd (CGVS, pp.13-14 & zie medische regularisatieaanvraag d.d. 1 maart 2011). Van aanhoudende problemen met de Egyptische autoriteiten is bijgevolg geen sprake. Bovendien blijkt dat, hoewel men u bij vrijlating had gezegd dat u uw activiteiten voor de kerk niet meer mocht uitoefenen, u dit probleemloos bleef doen (CGVS, p.11). Bijgevolg zijn er goede redenen om aan te nemen dat u actueel omwille van deze feiten geen vrees voor vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Tijdens het gehoor op het CGVS maakt u in algemene termen melding van de onderdrukking en vervolging van christenen in Egypte (CGVS, p.8). Gevraagd naar aanwijzingen dat u hier persoonlijk slachtoffer van zou worden, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw ingeroepen vluchtrelaas (CGVS p.30), dat zoals hierboven uiteengezet, ongeloofwaardig werd bevonden. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Daarnaast verwijst u in de loop van uw gehoor naar uw ouders in Caïro die, naar wat u beweert, momenteel worden zij lastiggevallen door Moslimbroeders die de christelijke families uit de wijk chanteren. Ze eisen geld van christenen in ruil om met rust te worden gelaten. Vooreerst moet

worden vastgesteld dat dit louter blote beweringen betreft van uwentwege die u niet kan staven met bewijsdocumenten. Bovendien moet in deze gewezen worden op de vaststelling dat uw ouders, hoewel zij volgens u belaagd worden door radicale moslims, nog steeds in Caïro wonen (CGVS, p.9). Hierbij aansluitend moet worden aangestipt dat u, toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar uw bestaansmiddelen, aangaf dat u geld krijgt van uw familie (DVZ verklaring dd.17/11/2011 vraag 33). Uw bewering dat uw ouders als christenen problemen kennen met de Moslimbroeders in Egypte, kan dan ook niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u als christen bij terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Mursi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst heeft de kopie van uw identiteitskaart slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Daarnaast zijn het attest van de priester en het advies van het klooster opgesteld op uw vraag op een moment dat u in België woonde (CGVS, p.12). Bovendien betreft het geen officiële documenten. Deze attesten hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde. De overlijdensakte van uw broer O.(...), de processen-verbaal d.d. 6 mei 2009 en 10 juni 2009 alsook het arrestatiebevel d.d. 19 juni 2009 werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”. Verzoeker stelt dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet terecht werd genomen. Volgens verzoeker voldoet hij wel degelijk aan de criteria uit de Conventie van Genève en dient hij als vluchteling te worden erkend, of ondergeschikt het statuut van subsidiaire bescherming te krijgen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst wordt de ernst van verzoekers vrees voor vervolging ernstig ondermijnd door verzoekers houding. Hoewel verzoeker zijn land van herkomst eind augustus 2009 verliet en stelt begin september in België te zijn toegekomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15), vroeg hij immers pas op 28 september 2011 asiel aan. De verklaring van verzoeker dat hij geen documenten had en kennissen in België hem zeiden dat asiel aanvragen gevaarlijk is, kan deze nalatigheid van verzoeker geenszins verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vader reeds op 16 of 17 juni 2009 in het bezit kwam van de door verzoeker

neergelegde kopie van zijn arrestatiebevel, maar dit pas in 2011 zou hebben opgestuurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dit document niet sneller kon verkrijgen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent zijn paspoort. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij een paspoort had in Egypte, dat hij had aangevraagd toen hij aan de universiteit studeerde. Verzoeker weet echter niet meer tot wanneer dit paspoort geldig was. Dit paspoort zou bij een verwant van verzoeker zijn achtergebleven en verzoeker weet niet of deze verwant hem dit paspoort kan bezorgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in het kader van een medische regularisatieaanvraag een paspoort heeft voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd dit paspoort aan verzoeker afgeleverd op 1 oktober 2009 in Brussel (stuk 4). De Raad kan dan ook geen enkel geloof hechten aan verzoekers verklaring nooit een nieuw paspoort te hebben aangevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Tevens merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker nadat er een arrestatiebevel tegen hem zou ingesteld zijn op 19 juni 2009 en terwijl er twee rechtszaken tegen hem lopen in Egypte, probleemloos een paspoort heeft verkregen bij de Egyptische ambassade in Brussel op 1 oktober 2009 (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 16, 17, 18, 19, 29). Het feit dat verzoeker vrijwillig een paspoort aanvraagt bij de Egyptische ambassade toont immers aan dat verzoeker geen gegronde vrees voor de Egyptische autoriteiten koestert, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert. Daarnaast stelt verzoeker ook nooit een andere poging te hebben gedaan om zijn verblijf in België te regelen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat hij een medische regularisatieaanvraag indiende stelt verzoeker slechts dat hij inderdaad een medisch dossier heeft, maar dat hij niet weet of dit gebruikt werd om verblijfsdocumenten te krijgen aangezien dit volgens hem via asiel gebeurt. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaart niets te weten over deze aanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 30).

Tevens blijkt uit verzoekers houding geenszins een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker wist immers reeds op 6 mei 2009 dat hij het doelwit van de aanrijding op zijn broer was (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 21). Na de aanrijding van zijn broer werd verzoeker nog driemaal bedreigd en werd hij op 10 juni 2009 driemaal beschoten (stuk 5, gehoorverslag, p. 24, 26). Bovendien stelt verzoeker reeds sinds eind 2008 of begin 2009 problemen te hebben gehad met de familie van zijn vrouwelijke collega (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Toch zou verzoeker gedurende deze periode gewoon thuis blijven wonen zijn en blijven werken en pas op 19 juni 2009, nadat hij te weten gekomen was dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, gevlucht zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 12, 16, 17, 19, 26). Verzoeker legt overigens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop hij op de hoogte werd gebracht van het arrestatiebevel en naar Caïro vluchtte. Zo verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor dat hij op 20 juni 2009 naar Caïro vluchtte (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Tevens stelt verzoeker dat hij reeds op 16 of 17 juni 2009 op de hoogte werd gebracht van het arrestatiebevel (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij pas op 19 juni 2009 van het bestaan van het arrestatiebevel afwist (stuk 5, gehoorverslag, p. 26). Verzoeker weet verder niet wat de officiële beschuldiging in het arrestatiebevel is (stuk 5, gehoorverslag, p. 18, 19). Verzoeker zou hier ook nooit naar hebben geïnformeerd bij de informant die een kopie van het arrestatiebevel aan zijn vader bezorgde (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18, 19). Voor zover verzoeker stelt dat hij hier geen tijd voor had omdat hij onmiddellijk diende te vluchten, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde reeds twee of drie dagen eerder op de hoogte te zijn gebracht van het feit dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18, 19). Verzoeker zou ook nooit een advocaat geraadpleegd hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 28). Verzoeker blijkt, ondanks het feit dat hij drie weken voor het gehoor nog contact had met zijn vader, ook geenszins op de hoogte van de huidige stand van zaken in de twee rechtszaken die tegen hem zouden lopen in Egypte (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 12, 29). Verzoeker weet niet of er in deze zaken reeds een vonnis werd geveld en stelt slechts geen verdere informatie te hebben over deze zaken (stuk 5, gehoorverslag, p. 29). Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer over het gebeuren te weten te komen, in het bijzonder omdat hij verklaart nog familie te hebben in de regio die weten wat er aan de hand is (stuk 5, gehoorverslag, p. 29). De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze rechtszaken die tegen hem zouden lopen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdzaak en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de door hem neergelegde documenten. Zo verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer overleed op 6 mei 2009 nadat hij werd aangereden (stuk 5,

gehoorverslag, p. 12, 13, 21, 22). De overlijdensakte zou echter pas op 7 mei 2009 zijn opgesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Uit de door verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn broer blijkt echter dat hij op 7 mei 2009 overleed en dat de overlijdensakte werd opgesteld op 8 mei 2009. Dit strookt ook geenszins met het feit dat verzoeker in het proces-verbaal van 6 mei 2009 verklaart dat zijn broer onmiddellijk en ter plaatse stierf. Met betrekking tot het proces-verbaal van 10 juni 2009 verklaart verzoeker dan weer dat dit werd opgesteld op dezelfde dag als het schietincident (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). In het proces-verbaal van 10 juni 2009 zelf verklaart verzoeker daarentegen dat hij de dag voordien beschoten werd. De Raad merkt verder op dat deze door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde in 2003 gedurende vier maanden gearresteerd te zijn geweest, na een aanval tegen de kerk en de bisschop. Verzoeker werd echter niet in beschuldiging gesteld en werd wegens gebrek aan bewijzen tegen hem vrijgelaten. Bovendien bleef verzoeker nadien zijn activiteiten voor de kerk zonder problemen verderzetten, hoewel dit hem verboden werd, en woonde verzoeker nog meer dan zes jaar in Egypte (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11, 12, 15). Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij omwille van deze reden nog een actuele vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.5. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Hoewel verzoeker tijdens het gehoor melding maakt van de situatie van christenen in Egypte, blijkt hij geen persoonlijke aanwijzingen te hebben dat hij zal worden vervolgd en verwijst hij slechts naar zijn asielrelaas dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 30). Verzoeker stelt verder dat zijn ouders in Caïro worden lastiggevallen door Moslimbroeders die geld eisen van de christelijke families in de buurt. Desondanks wonen de ouders van verzoeker nog steeds in Caïro en gaf verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn familie hem geld opstuurt (stuk 5, gehoorverslag, p. 9; stuk 13, verklaring, vraag 33). Uit dergelijke loutere beweringen volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van het feit dat hij christen is. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten werden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge Koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid

probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte” “*Situation sécuritaire*” van 10 oktober 2013) en de update die werd toegevoegd aan de verweernota (COI Focus “Egypte” “*Veiligheidssituatie*” van 8 april 2014), die gebaseerd zijn op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een termijn van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF